

Sygn. XXV C 1173/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Zalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko T. K., G. K.

o zapłatę

orzeka:

1. Powództwo oddala;
2. Zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 16.115,40 zł (szesnaście tysięcy sto piętnaście 40/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

XXV C 1173/16

UZASADNIENIE

Powód **(...) Bank (...) S.A. w W.** wystąpił z pozwem skierowanym przeciwko T. K. i G. K. wnosząc o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym to zostanie nałożony na pozwanych obowiązek solidarnej zapłaty kwoty 68.194,41 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 63.340,54 CHF od dnia 07 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Powodowy Bank wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanych wymagalna wierzytelność wynikająca z umowy kredytu wraz z późniejszymi zmianami, na którą składają się:

- 63.340,54 CHF,
- 747,19 CHF (odsetki umowne),
- skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w łącznej kwocie 4106,68 CHF.

Dla zabezpieczenia swej wierzytelności pozwani ustanowili hipotekę na rzecz powoda na nieruchomości, dla której utworzono księgę wieczystą numer (...). Istnienie ww. wierzytelności wobec powoda, jej wysokość, terminy płatności wynikają zaś z wyciągu z ksiąg bankowych. Pozwani nie dokonali jednak spłaty należności wynikających z umowy, co spowodowało jej rozwiązanie. Pomimo wezwania do zapłaty, nie uczynili ono zadość żądaniu powódki, co spowodowało wystąpienie na drogę postępowania sądowego.

Zarządzeniem z dnia 29.07.2016 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 44).

Pozwani G. K. i T. K. wnieśli o oddalenie powództwa. W odpowiedzi na pozew (k. 61 i następne) podnieśli oni następujące zarzuty:

- brak udokumentowana dochodzonej przez Bank wierzytelności,
- brak wskazania w pozwie, czy i w jakiej dacie umowa kredytu została wypowiedziana,
- wyciąg z ksiąg banku został zakwestionowany w trybie art. 245 k.p.c.,
- podniesiony został zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem jako okresowego,
- brak dołączenia do pozwu Regulaminu wraz z potwierdzeniem odbioru go przez pozwanych,
- nieważność zapisów umowy zawierających klauzule abuzywne, dotyczących spłaty kredytu.

Tym samym zakwestionowali oni zasadę istnienia wierzytelności, jej wysokość, poprawność naliczania przez powoda odsetek, datę wymagalności dochodzonej wierzytelności. Podnieśli zarzut zawarcia przez powoda w umowie klauzul abuzywnych. I tak, szczegółowo wskazali, że wezwanie do zapłaty nie zastępuje wypowiedzenia umowy, zakwestionowali zapisy w wyciągu ksiąg banku, wywodząc że kwestionują wskazane tam kwoty. Argumentowali, że powód nie wskazał w jakiej dacie nastąpiło rozwiązanie umowy – oni zaś nie pamiętają, by dokument dotyczący wypowiedzenia umowy o kredyt otrzymali.

Na rozprawie w dniu 07.06.2018 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 10.950 CHF, wnosząc ostatecznie o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 57.241 CHF – wraz z należnościami ubocznymi (k. 363).

Pełnomocnicy stron wnieśli o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowy Bank zawarł w dniu 10.03.2008 r. z T. K. i G. K. umowę kredytu mieszkaniowego numer (...) (k. 15 i następne). Bank ten udzielił kredytobiorcom kredytu w kwocie 148.731,00 CHF celem spłaty kredytu mieszkaniowego (...), udzielonego im uprzednio przez Bank (...) S.A. Pozwani uważali, że ów kredyt jest kredytem droższym (był „denominowany po kursie franka z zeznań powoda - k. 364), dlatego chcieli go w ten sposób spłacić. Kwota kredytu, wynikającego z umowy, miała zostać wypłacona w złotych według kursu kupna danej waluty, zgodnie z obowiązującą w Banku w dniu uruchomienia kredytu Tabelą Kursu walut dla produktów hipotecznych w (...) Bank (...) S.A. Okres kredytowania wyniósł od dnia 10.03.2008 r. do dnia 24.01.2020 r. Oprocentowanie kredytu to 4,22% na dzień podpisania umowy. Stawka referencyjna (...) Libor. Marża Banku wynosiła 1,45%, zaś rzeczywista roczna stawka procentowa, zgodnie z zapisami umowy, to 5,29%. Pozwani zapłacili w związku z powyższym kwotę 2.974,62 CHF tytułem prowizji przygotowawczej, oraz 1.2949,34 CHF – opłata z tytułu ubezpieczenia spłaty kredytu (k. 17 umowa). Umowa została zabezpieczona w postaci hipoteki zwykłej i kaucyjnej. Oprocentowanie zostało udzielone według zmiennej stawki procentowej. Zastosowanie zmiennej stawki procentowej powodowało, że oprocentowanie kredytu ulega zmianie, stosownie do Stawki Referencyjnej. Kredytobiorca zobowiązany był – zgodnie z zapisami umowy - do spłaty kredytu wraz z odsetkami z niej wynikającymi w terminach i wysokości ustalonych w harmonogramie spłaty na określony rachunek. Umowa nie została z pozwanymi indywidualnie uzgodniona (zeznania powoda – k. 364).

Bank mógł zgodnie z par. 12 umowy dokonać na wniosek kredytobiorcy przewalutowania kredytu w PLN na kredyt udzielony w CHF/EUR/USD lub przewalutować kredyt udzielony w CHF/EUR/USD na kredyt udzielony w PLN. Niespłacenie przez kredytobiorcę raty kapitałowo-odsetkowej lub odsetkowej w terminie określonym w harmonogramie lub spłacenie jej w niepełnej wysokości powodowało, że należność ta staje się zadłużeniem przeterminowanym - obejmującym kapitał przeterminowany i odsetki przeterminowane. W przypadku wystąpienia

zaległości w spłacie rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych i powstania zadłużenia przeterminowanego Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, zaś po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami (umowa k. 15 i następne). Wzajemne relacje stron, istniejące w związku z zawartą umową kredytu, precyzował Regulamin Kredytu Mieszkaniowego w (...) Bank (...) S.A. (k. 137 i następne). Zgodnie z jego treścią, dla kredytu udzielonego w walucie obcej (CHF, EUR, USD) Bank stosował następujące kursy walut (rozdział VI, par. 7 umowy):

- dla uruchomienia kredytu – kurs kupna danej waluty zgodnie z obowiązującą w Banku w dniu uruchomienia kredytu Tabelą kursów,
- dla spłaty zobowiązań z tytułu kredytu (kapitał i odsetki) kurs sprzedaży danej waluty, zgodnie z obowiązującą w Banku w dniu spłaty zobowiązania Tabelą kursów.

Ryzyko zmiany kursu waluty ponosił, zgodnie z postanowieniami Regulaminu, Kredytobiorca (k. 141). W przypadku kredytu udzielonego w CHF kapitał, odsetki oraz inne zobowiązania z tytułu kredytu (poza określonymi wyjątkami), wyrażone w walucie obcej, spłacane miały być w złotych jako równowartość kwoty (podanej w walucie) przeliczanej wg kursu sprzedaży waluty zgodnie z obowiązującą dniem spłaty w Banku Tabelą Kursu (k. 147).

Pozwani złożyli oświadczenie o tym, że znane jest ryzyko wynikające ze zmiany kursu waluty obcej w stosunku do złotych polskich, w której wyrażona jest kwota kredytu pożyczki. O istnieniu tego ryzyka – jak oświadczyli - zostali powiadomieni w trakcie procedury udzielania kredytu przez doradcę kredytowego. Podali, że są świadomi, iż kwota kredytu w wysokości 148.731 CHF zostanie przeliczona na złote polskie według kursu kupna z dnia uruchomienia kredytu zgodnie z tabelą kursów walut dla produktów hipotecznych w (...) Bank (...) S.A. Pozwani złożyli jednocześnie oświadczenie o tym, że są świadomi, iż w przypadku wzrostu kursu waluty CHF w stosunku do PLN nastąpi wzrost ich zadłużenia wobec Banku z tytułu zaciągniętego kredytu (oświadczenie dotyczące umowy o kredyt mieszkaniowy/ pożyczkę hipoteczną - k.136).

Złożyli także oddzielne oświadczenia o tym, że zapoznali się z treścią Regulaminu Kredytu (...) oraz wyciągiem z Tabeli oprocentowania, opłat i prowizji. Pokwitowali odbiór ww. dokumentów (k. 168, 169). Pozwani, w toku dokonywania spłat rat wynikających z umowy, kwestionowali stan swego zadłużenia. T. K. i G. K. zawarli w dniu 27.08.2012 r. z powodowym Bankiem aneks do umowy kredytu, na podstawie którego mogli spłacać kredyt denominowany do waluty innej niż waluta polska w walucie kredytu lub w walucie polskiej, przy czym zobowiązywali się do dokonywania spłaty kredytu w terminie i wysokości ustalonej w umowie (k. 176). W aneksie do umowy podane zostało, że kurs kupna EUR lub CHF ustala się poprzez pomniejszenie Kursu średniego bankowego odpowiednio dla EUR/PLN lub CHF/PLN o wartość indeksu marżowego Banku.

Pozwani dokonywali spłat zobowiązań, wynikających z zawartej umowy kredytu (k. 76 i następne).

W 2015 r. pozwani skierowali do powodowego Banku pismo o tym, że według ich wyliczeń na przestrzeni 2011 i 2012 roku, wpłacili ponad 248.894,00 zł - nie zaś, jak twierdził Bank, wyłącznie 81.894,00 zł (pismo - k. 69, 68).

W dniu 06 lipca 2016 r. został sporządzony przez upoważnionego pracownika Wyciąg z Ksiąg Banku nr (...), w którym to na podstawie ksiąg prowadzonych przez powodowy Bank zaświadczone, że pozwani solidarnie są zobowiązani do dokonania zapłaty w kwocie 68.194,41 CHF, na którą składają się należności: 63.340,54 CHF – kapitał, 747,19 CHF – odsetki umowne naliczane za okres od dnia 24.01.2015 r. do 30.08.2015 r., 4.106,68 CHF – odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od kwoty kapitału od dnia 31.08.2015 r. do 05.07.2016 r. (k. 13, 14).

G. i T. K. dokonali wpłat na rzecz Banku w wysokości 238.310,00 zł (potwierdzenia wpłat – k. 83).

Pozwani zostali wezwani pismem z dnia 18.05.2016 r. do zapłaty w terminie 7 dni (k. 37 i następne – przedsądowe wezwanie do zapłaty) kwoty 68.522,61 CHF – w związku z rozwiązaniem umowy o kredyt mieszkaniowy.

Pismem z dnia 16.07.2015 r. powód wypowiedział G. i T. K. umowę kredytu mieszkaniowego, wzywając ich do dokonania zapłaty w kwocie 69.240,11 CHF z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia (k. 170). Pozwani odebrali wypowiedzenie umowy (k. 172 i następne).

Pracownik powodowego Banku sporządził historię spłaty do Umowy Kredytu Mieszkaniowego nr (...) od dnia 10.03.2008 r. do dnia 02.02.2017 r. (k. 158 i następne).

Biegły sądowy z zakresu zarządzania finansowego, analizy finansowej sporządził opinię (k. 217 i następne), z której wynika że:

- w przypadku wyliczeń związanych z aktualnym zadłużeniem pozwanych wynikającym z zawartej umowy o kredyt przy zastosowaniu średniego kursu NBP waluty CHF z dnia wymagalności roszczenia oraz przy zastosowaniu kursu złotego uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem, odsetkami za opóźnienie, opłatami, prowizjami, wpłatami dokonanymi przez pozwanych aktualne ich zadłużenie (na dzień 25.09.2017 r.) wynosi **49.843,54 zł**;
- wyliczenia pozwanych wynikającego z zadłużenia pozwanych wynikającego z umowy o kredyt mieszkaniowy przy zastosowaniu kursu złotego uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem, odsetkami za płatność z opóźnieniem oraz wpłat dokonanych przez pozwanych G. i T. K. mają nadpłatę w dokonywanych spłatach w wysokości **24.581,03 zł**.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych do akt sprawy przez strony. Sąd dał wiarę temu, że osoby które podpisały się pod ww. dokumentami złożyły oświadczenie o treści w nich uwidocznionej (art. 245 k.p.c.). Przy czym podkreślić należy, że sporne były wyłącznie te dokumenty, które związane były w wysokością należności, dochodzonych od G. i T. K..

Ustalenia stanu faktycznego w istocie nie zostały poczynione na podstawie zeznań powoda – faktycznie pozostawały one bez znaczenia dla tej sprawy.

Omówienie opinii biegłego sądowego zostanie dokonane w toku niniejszego uzasadnienia.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził od pozwanych solidarnej zapłaty kwoty 68.194,41 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 63.340,54 CHF od dnia 07 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, wynikającej z wymagalnej wierzytelności, dotyczącej umowy kredytu. Na kwotę zadłużenia składać się miały: 63.340,54 CHF, 747,19 CHF jako odsetki umowne oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 4.106,68 CHF. Pozwani zakwestionowali tak zasadę, jak i wysokość roszczenia wskazanego w pozwie. Podnieśli, że wierzytelność Banku nie jest udokumentowana, nie wskazano w jakiej dacie umowa kredytu została wypowiedziana, zakwestionowali wyciąg z ksiąg banku w trybie art. 245 k.p.c., podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem jako okresowego, wywodzili że nie dostali Regulaminu, wypowiedzenia umowy, wreszcie zakwestionowali zapisy przedmiotowej umowy z uwagi na ich abuzywność.

W ocenie sądu, w toku postępowania nie ostały się zarzuty związane z nie doręczeniem pozwany wypowiedzenia umowy o kredyt oraz Regulaminu, obowiązującego w dacie zawarcia, regulującego sposób jej funkcjonowania. Powód na okoliczność powyższą przedstawił dowody doręczenia T. i G. K. ww. dokumentów.

Zgodnie z art. 69 ustawy Prawo bankowe (t.j. z dnia 13.01.2015 r. - Dz. U. Z 2015 r. poz. 128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż polska

kredytobiorca może dokonać spłaty rat kapitałowo – odsetkowych bezpośrednio w tej walucie. Umowa powyższa jest umową dwustronnie zobowiązującą, kredytobiorca ma podstawowy obowiązek dokonywania spłaty. Kredyty, zgodnie z powyższymi zapisami, mogą być udzielane zarówno w złotych, jak w walucie zagranicznej. Jednak kwota i waluta kredytu musi być w umowie oznaczona. Kredytobiorca musi też znać zasady określania sposobów i terminów ustalania kursów wymiany walut, na podstawie której w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz, rat kapitałowo – odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu. Zasady te muszą być ustalone w umowie kredytu. Powyższe związane jest z tym, że w odniesieniu do kredytów denominowanych lub indeksowanych w walucie innej niż polska oprócz kosztu odsetkowego, kredytobiorca ponosi też koszty zmian kursowych i kursów walut przyjętych w danym banku (tzw. spread walutowy). Koszty te muszą być znane dłużnikowi w momencie zawierania umowy. W tym zakresie, pozwani T. i G. K. podnieśli że zapisy zawarte w umowie kredytu, oraz w Regulaminie związane z indeksacją kredytu do waluty CHF nie wiążą stron umowy, bowiem spełniają przesłanki wskazane w art. 385 (1) par. 1 i 3 k.c., nie były indywidualnie z nimi uzgadniane, nie dotyczą głównych świadczeń stron, kształtują nadto ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Strona pozwana – zdaniem sądu - dowiodła, że postanowienia umowy nie zostały z nią indywidualnie uzgodnione, niewątpliwie umowa sporządzona pomiędzy stronami została oparta na wzorcu. Pozwany zaprzeczył, by stosował w umowie o kredyt niedozwolone postanowienia umowne. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego celem wyliczenia aktualnego zadłużenia pozwanego, przy zastosowaniu kursu średniego NBP waluty CHF z dnia wymagalności roszczenia oraz przy zastosowaniu kursu złotego, uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem, odsetkami za płatność oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wyliczenia aktualnego zadłużenia pozwanych przy zastosowaniu kursu złotego uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu, wraz z oprocentowaniem, odsetkami, wpłatami dokonаныmi przez pozwanych – zgodnie z przedstawionym przez siebie wykazem. Sąd wniosek ów zgodnie z wolą strony powodowej uwzględnił. W wyniku powyższego, biegły sądowy z zakresu zarządzania finansowego, analizy finansowej sporządził opinię z której wynika że:

- w przypadku wyliczeń związanych z aktualnym zadłużeniem pozwanych wynikającym z zawartej umowy o kredyt przy zastosowaniu średniego kursu NBP waluty CHF z dnia wymagalności roszczenia oraz przy zastosowaniu kursu złotego uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem, odsetkami za opóźnienie, opłatami, prowizjami, wpłatami dokonаныmi przez pozwanych aktualne ich zadłużenie (na dzień 25.09.2017 r.) wynosi **49.843,54 zł**;
- wyliczenia pozwanych wynikającego z zadłużenia pozwanych wynikającego z umowy o kredyt mieszkaniowy przy zastosowaniu kursu złotego uwzględniającego kwotę udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem, odsetkami za płatność z opóźnieniem oraz wpłat dokonanych przez pozwanych G. i T. K. mają nadpłatę w dokonywanych spłatach w wysokości **24.581,03 zł**.

Pełnomocnik pozwanych nie zakwestionował ww. opinii – w jego ocenie jest ona rzetelna.

Pełnomocnik powodowego Banku zakwestionował opinię biegłego – wywiódł, że jest niepełna, wnioski z niej wypływające budzą wątpliwości. Podał, na przykład że błędem jest przyjęcie, iż wypłata kredytu pozwanych nastąpiła w dniu 17.03.2008 r. nie zaś 10.03.2008 r. – powyższe wynikać miało z dokumentów pozostających w załączeniu pisma z daty 6.10.2017 r. Biegły nie uwzględnił nadto pełnego okresu rozliczenia, nie zapoznał się z wszystkimi dokumentami (szczegółowe zastrzeżenia k. 314 i następne). W pierwszym rzędzie wskazać należy, że przy piśmie z dnia 06.02.2017 r. pełnomocnik powoda przedstawił dowody na poparcie żądania pozwu – w odpowiedzi na zarzuty procesowe, zawarte przy odpowiedzi na pozew. Następnie sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego, zgodnie z tezą dowodową, sformułowaną przez stronę powodową. Oparciem dla owego dowodu miały być dokumenty przedłożone przez strony, z których to sąd dopuścił dowód (postanowienie k. 204). Opinia biegłego sądowego wpłynęła do akt w dniu 02.10.2017 r. (k. 217). Natomiast powód skierował do sądu pismo z dnia 06.10.2017 r. (data wpływu do akt 09.10.2017 r. k. 250), w załączeniu którego pozostawały dodatkowe dokumenty. Sąd nie zobowiązywał stron do składania po dacie 23.05.2017 r. pism procesowych (za wyjątkiem zastrzeżeń dotyczących opinii biegłego sądowego). W toku sprawy złożenie pism procesowych następuje tylko wówczas, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu (art. 207 par. 3 k.p.c.). Jednocześnie sąd pomija spóźnione twierdzenia lub

dowody chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich bez swojej winy, lub ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 207 par. 6 k.p.c., podobnie art. 217 par. 2 k.p.c.). Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów pozostających w załączeniu pisma z dnia 06.10.2017 r. – z uwagi na fakt, że są one spóźnione, nie wykazano przyczyn ich złożenia dopiero na tym etapie postępowania (dokumenty pozostające w dyspozycji Banku – wniosek o uruchomieniu kredytu, decyzja o kredycie, historia zmian oprocentowania), nadto zostały złożone z naruszeniem art. 207 par. 6 k.p.c. Wobec zaś braku wyartykułowania w terminie zakreślonym przez sąd zarządzeniem, wniosku o dopuszczenie dowodu bądź z uzupełniającej opinii biegłego sądowego (wobec jej zakwestionowania), czy też wniosku o to, by opinię sporządził inny biegły sądowy, przydatność tego dowodu dla rozpoznania niniejszej sprawy jest nikła. Dowód z wydruku z zestawień bankowych celem swej interpretacji wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.). Reasumując, strona pozwana nieskutecznie zakwestionowała dowód z opinii biegłego sądowego. Sąd natomiast nie dopatrzył się w niej z urzędu niejasności, czy sprzeczności.

Z uwagi na powyższe, rozważenia wymaga czy złożone przez stronę powodową pozostałe dokumenty mogą być podstawą uwzględnienia żądania. Na okoliczność powyższą przedstawiono wyciąg z ksiąg banku (k. 13). Pozwani zakwestionowali szczegółowo ów dokument i zawarte w nim dane. Z pism złożonych w toku postępowania – z daty jeszcze przed skierowaniem sprawy do sądu, wynika że wątpliwości budził sposób wyliczenia ich należności, dokonywany przez Bank. Wobec powyższego wnosić można, że Bank świadom był że pozwani – ich dłużnicy mają umotywowane zastrzeżenia co do prawidłowości podejmowanych w tej mierze czynności. Art. 95 ustawy Prawo Bankowe przewiduje że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez upoważnione osoby mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń – jednak ich moc jako dokumentów urzędowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95.1a ustawy). Ich więc moc prawna jako dokumentów urzędowych jest ograniczona. Powyższe oznacza także, że nie ma żadnych podstaw od wydania wyroku z dnia 15. 03.2011 r. (P 7/09 Legalis) Trybunału Konstytucyjnego, z których wynikałoby uprawnienie powodowego Banku do występowania z żądaniem wydania w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu o wyciąg z ksiąg banku jako dokumentem urzędowym.

Natomiast historia spłaty do kredytu mieszkaniowego (k. 158 i następne) nie wskazuje w istocie na zadłużenie pozwanych, nie przynosi ze sobą niezbędnych ku temu danych. Dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 k.p.c. (tak wyrok SN z 30.06.2004 r. IV CSK 299/07). Każda osoba mająca w tym interes prawny może stwierdzić i wywodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada rzeczywistości (wyrok SN z 28.02.2007 r. V CSK 441/06). W sprawie brak jest dowodów przemawiających za zasadnością powództwa w tej sprawie. W szczególności z przedłożonych dowodów nie wynika wysokość kwoty dochodzonej pozwem, czy sposób wyliczenia odsetek. Wszystkie te okoliczności były kwestionowane przez stronę pozwaną, z której to dokumentów wynika że pozwani dokonali tytułem swego zobowiązania na rzecz Banku wpłaty 238.310.00 zł (k. 83).

Powyższe w zestawieniu z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego sądowego co do tego, że z jednej strony ewentualna ich niedopłata to tylko 49.843,54 zł (przy ich zadłużeniu szacowanym w PLN na datę wniesienia pozwu na kwotę - 274.005,13 zł), przy przyjęciu zaś drugiego wariantu nadpłata wynosi 24.581,03 zł, nie pozwala na uwzględnienie żądania pozwu.

Zgodnie z art. 6 k.c., to powoda obciążał dowód w tym zakresie. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenia dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinny być udowodnione przez stronę twierdzenie to zgłaszającej (wyrok SN z 22.11.2001 r., I PKN 660/00).

Strona pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia jako okresowego (art. 118 k.c.). Wobec charakteru rozstrzygnięcia zarzut ów był zbędny. Jednak, zdaniem sądu, nie został należycie wykazany. Nie wskazane zostało w jakim zakresie, w odniesieniu do jakich rat, nastąpiło przedawnienie roszczenia.

Na rozprawie w dniu 07.06.2018 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 10.950 CHF, wnosząc o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 57.241 CHF – w związku z wpłatami przez nich dokonywanymi od daty skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozew może być cofnięty by zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 par. 1 k.p.c.). Pełnomocnik pozwanego nie zrzekł się jednak roszczenia, pełnomocnik pozwanych obecny zaś na rozprawie w dniu 07.06.2018 r. nie wyraził na powyższe zgody. W tych okolicznościach przyjąć należy, że powód nie cofnął powództwa ze skutkiem prawnym (art. 355 par. 1 k.p.c.), czego skutkiem jest konieczność przyjęcia na datę zamknięcia rozprawy, iż nie popiera w całości żądania. Reasumując, z wskazanych wyżej powodów powództwo w całości podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania postanowiono po myśli art. 98 k.p.c., regulującego zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu. Na kwotę powyższą składają się koszty związane z zastępstwem procesowym stron (14.400,00 zł – zgodnie z obowiązującymi na datę wniesienia powództwa przepisami regulującymi powyższą materię), kwoty ujęte w spisie kosztów procesu (złożony przez pełnomocnika pozwanych na posiedzeniu w dniu 07.06.2018 r.) oraz wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego, sporządzającego w niniejszej sprawie opinię (w części przypadającej na pozwanych, a wynikającej z orzeczenie referendarza sądowego).

z. uzasadnienie do akt oraz dla pełn. stron